

Присвячується мамі,
сірому кардиналу родини Кехілів.
Г. К.

ГЛАВА 1

Чолов'яга, який стояв біля кошика з котом, раптом почав чхати без упину.

— Апчхи!.. Апчхи!.. Апчхи!..

Спинившись у проході літака «Британських авіаліній», Емі та Ден Кехіли очікували, коли нарешті скінчиться цей напад. Але він, як на лихо, не закінчувався. Навпаки, чхання посилювалося, від кожного хрипкого вибуху здригалося все тіло бідного чолові'яги.

— Не думаю, що все настільки погано! — нетерпляче сказав Ден.

Саладін, муркнувши, нервово озирнувся всередині кошика, стривожений галасом, що зчинився довкола нього.

— М-р-р-р-р?

Неллі Гомес, няня і компаньйонка Кехілів, саме наздогнала дітей. З її айпода на повну потужність ревли «Ramones». Раптом вона побачила чолові'ягу,

який корчився, чхаючи, у проході. Очі його були вологими від сліз.

— Я ж наказувала вам чекати на мене біля ятки з перцем «Хабанера»! — здалеку сердито гукнула вона.

Її дункий голос привернув увагу стюардеси. Наблизившись, вона запитала щось у чоловіка китайською, а потім повернулася до Емі та Дена.

— Схоже, у містера Лі алергія на котячу шерсть. Вашому улюбленцю доведеться відправитися до вантажного відділення.

— Але ж нам дозволили тримати його із собою на рейсі з Мадагаскару! — запротестувала Емі. — Чому ж зараз не можна? Це неподобство!

Зрозумівши, що у них якась проблема, Неллі нарешті вимкнула айпод.

— Вибачте, а чи не можна цьому містеру Лі пересісти на інше місце?

— Мені дуже шкода, але не можна, бо це не передбачено правилами.

Звісно, Саладін, якого несли до вантажного відсіку, не міг спокійно залишити місце сварки. Обурене шипіння ще довго лунало салоном літака, аж поки за ним зачинилися двері.

Містер Лі з полегшенням висякався, а Емі та Ден ображено протиснулися повз нього на свої місця. Неллі влаштувалася в іншому кріслі неподалік від них і знову увімкнула свій програвач.

— Що за халепа? — скаржився Ден, крутячись на сидінні, хоч літак ще не злетів. — Ми мандруємо вже